

điện số 20.786. Rất tiếc. Tuy nhiên, sẵn sàng thể theo lời yêu cầu của thiếu tướng. Đã ra lệnh cho Z-28 bằng mặt điện. Trân trọng. •

Nguyễn Hương hỏi :

— Thưa, gửi trực tiếp, hay nhờ sứ quán của ta chuyển giao ?

— Trực tiếp, qua bưu điện Vạn tượng. Tối khân.

— Thưa, gửi bằng mặt mã ?

— Không. Bằng mặt mã thương mại thông thường thôi.

— Thưa, ông nói trong điện là đã ra lệnh cho Z-28, song trên thực tế, ta chưa đánh bức nào cho Z-28 cả.

— Lẽ ra, cô đề Sulivong hỏi thì tiện hơn. Đây này, bức điện gửi cho Z-28 như sau : Về ngay, theo sự thu xếp của tướng Sulivong. Cũng gửi qua bưu điện như cái trước.

— Thưa, Quỳnh Loan đã mang theo một máy phát và nhận tin cực mạnh, có thể liên lạc thẳng với ta. Sao ông không báo tin cho Quỳnh Loan ?

— Thời khóa biểu liên lạc ra sao ?

— Thưa, cách 2 giờ gọi một lần.

— Từ sáng đến giờ cô Loan đã gọi về chưa ?

— Thưa chưa. Hôm qua, chỉ báo tin là đến bình yên.

— Máy giờ sẽ gọi lại ?

— Thưa, đúng 1 giờ.

— Được. Cô gọi giấy nói cho phòng Mật mã đợi tôi. Lê Diệp đâu ? Báo Lê Diệp lên ngay phòng tôi.

— Thưa, anh ấy đi Cấp chưa về.

— Thế à ?

— Thưa, có cần gọi Lê Diệp không ạ ?

— Thôi.

Ông Hoàng trầm ngâm hút xì gà. Đoạn, ông hí hoáy viết. Viết xong, ông lại xé.

Rồi ông gọi Nguyễn Hương qua anh tét phôn lần nữa :

— Máy giờ ta có liên lạc với Vọng các ?

Nguyễn Hương đáp :

— Trừ trường hợp quan trọng, thường lệ mỗi ngày 2 lần. Ba giờ chiều và 10 giờ tối.

— Có chuẩn bị đề tôi liên lạc với họ.

— Thưa vâng.

Ông Hoàng băng khuàng nhìn lên tường. Bốn bức tường trắng toát, không treo một tấm ảnh. Sau lưng ông là một bức bản đồ Đông nam á rộng bằng cái chiếu, bên ngoài phủ tấm riềm, đóng mở bằng điện. Ông Hoàng xoa y ghế lại, và bấm nút trên bàn giấy.

Tấm riềm bằng nhung xanh dát sang hai bên. Những ngọn đèn nhỏ bằng đầu kim le lói cháy, màu xanh lẫn màu đỏ. Màu xanh là trụ sở hoạt động của Sở Mật vụ. Màu đỏ là địch. Nơi nào có bóng đỏ cũng có bóng xanh. Trên đất Lào, đặc biệt dọc con sông Cửu long dài ngoằng, bóng đỏ át cả bóng xanh.

Ông tổng giám đốc Mật vụ làm bầm một mình:

— Không thể được . . . Văn Bình không thể về được. Bị thua lần này thì mất hết . . . mất hết.

Đang nằm trên di văng, Quỳnh Loan vùng ngồi dậy, giọng hoảng hốt :

— Chết, đến giờ liên lạc với Sài Gòn rồi. Mãi vui với anh, em quên khuấy.

Văn Bình cười :

— Cho ông Cụ bực mình một lần để lần sau không còn ti toe nữa.

Quỳnh Loan đưa ngón tay lên miệng :

— Suy! Đừng nói bậy. Em sẽ báo cáo về là anh nói xấu ông tổng giám đốc.

— Em cứ trình về đi.

— Hừ, anh tưởng em là con bé lên 10 đấy sao? Anh là con cưng, ông Hoàng không bao giờ giận anh cả. Sở dĩ em phải đứng hện là vì em sợ chị Nguyễn Hương.

— Sợ Nguyễn Hương?

— Vâng. Không riêng em, mà anh cũng sợ chị ấy nữa. Có lẽ anh còn sợ nhiều hơn em. Lệ thường, em chưa bao giờ quên liên lạc với Sài Gòn. Nếu lần này em quên, chị Nguyễn Hương sẽ suy luận ra là em bị anh cấm đoán. Em về Sài Gòn, chị ấy sẽ ăn thịt em đi. Còn anh, anh sẽ bị chị ấy nhổ hết tóc, rồi biến thành đầu hói.

Gài xong khuy áo, Quỳnh Loan mở máy điện đài đặt lên bàn. Nàng nhìn đồng hồ tay :

— Đến giờ rồi, xin lỗi anh một phút.

Nàng ngồi xuống, đeo mũ nghe vào tai, dáng điệu nhanh nhẹn và thành thạo. Đứng sau, chàng thâm khen phục nàng.

Ba phút sau, nàng mang bức mặt điện lại bàn phấn, rồi bỏ vào cái máy dịch điện tử (1). Trong

(1) — điện mặt mã có thể được dịch bằng tay, hoặc bằng máy. Có hai loại máy : máy rách tay và máy lớn để nguyên một chỗ.

nháy mắt, bức mặt điện được dịch ra. Mi mắt nàng chớp liên hồi.

Văn Bình thản nhiên thở khói Salem lên trần nhà :

— Ông Hoàng ra lệnh cho anh tìm cách quay lại Vạn tượng phải không?

Nàng giật mình quay lưng lại :

— Vâng. Tại sao anh biết?

Chàng cười :

— Đặt vào địa vị ông Hoàng, anh cũng ra lệnh cho nhân viên ở lại. Đầu, em đưa bản dịch cho anh.

Lông mày Văn Bình hơi nhíu lại. Khi ấy chuông điện thoại trong phòng reo lên. Chàng bảo nàng :

— Chắc Sulivong gọi lại. Em nói với bản là trong nửa giờ nữa anh sẽ có mặt ở phi trường.

★

Trong cuộc đời phiêu bạt, Văn Bình đã tới trường bay Wattay không biết mấy chục lần rồi. Song lần nào chàng cũng có cảm tưởng mới tới lần đầu. Có lẽ vì chàng không chịu nổi bầu không khí tiêu sơ và quanh quẩn của cái trường bị y nhờ xù như chiếc khăn li mũ, hành khách toàn là thiếu phụ người Việt buồn hàng chuyến, trên người đeo toàn vàng, vàng kéo thành kiềng, xuyên nặng trĩu, hoặc vàng để nguyên là giấu trước bụng và buộc ở đùi.

Đọc đường từ tòa đại sứ đến phi trường, chàng hút thuốc lá luôn miệng, không nói với người sĩ quan hộ tống nửa lời. Được lệnh trước, nhân viên phi cảng không hỏi giấy và vé. Chàng

được đưa thẳng ra chiếc máy bay Air-Laos đã mở máy sẵn.

Chàng sắp trèo lên thang thì một xe dip từ cửa hông phi trường, phóng nhanh lại, đậu xích một bên.

Thiếu tướng Sulivong bước xuống. Thấy chàng, Sulivong cười toàn mặt :

— Chào ông Văn Bình.

Chàng nhún vai :

— Chào thiếu tướng. Cảm ơn lòng tốt của thiếu tướng.

— Xin ông thể tình cho. Hoàn cảnh bắt buộc.

— Rất tiếc là thiếu tướng bắt tôi về ngay. Giá thiếu tướng cho tôi ở lại một đêm thì hay biết mấy.

— Xin lỗi ông lần nữa. Hội đồng Nội các đã quyết định.

— Không, tôi có xin ở lại đề phiền nhiều Quốc tế Đặc vụ đâu. Tôi chỉ xin được xuống xóm một đêm cho thích. Vì thưa thiếu tướng, cái khoản ấy Sài gòn cấm ngặt lắm.

Sulivong há hốc miệng :

— Tôi phục ông thật. Đen lúc này mà ông vẫn sinh nói đùa.

Văn Bình bắt tay Sulivong :

— Tôi nói thật đấy.

Sulivong nhìn thẳng vào mắt chàng :

— Là nhân viên tình báo chuyên nghiệp, tôi biết tài ông đã lâu. Ông không phải là người đặt thủ vai lên trên nhiệm vụ. Sở dĩ tôi đích thân tới đây là vì . . .

— Là vì thiếu tướng sợ tôi phiền lắm mà sinh lòng giận chứ gì ?

— Vâng, ông nói đúng.

— Thiếu tướng đừng ngại. Tôi bị đuổi như thế này là thường.

— Ông dùng chữ đuổi nặng quá. Chúng tôi không dám có ý nghĩ khiếm nhã này. Chúng tôi chỉ mời ông về, thế thôi. Và, nhân tiện, tôi xin yêu cầu ông đừng tìm cách trở lại nữa.

— Nghĩa là chính phủ hoàng gia sẽ không cấp chiếu khán cho tôi vào Vạn tượng từ nay trở đi.

— Không, ông đã phiền lắm ý kiến của tôi. Một vài tuần nữa, khi vụ này hoàn tất, ông sẽ được tự do lên đây. Riêng cá nhân tôi xin mời ông lưu lại một thời gian để giải tri. Và lại, tôi đang còn nhiều việc cần đến tài điều tra và hướng dẫn của ông. Thôi, trán tọng chúc ông thượng lộ bình an. Chúng ta sẽ tái ngộ.

Văn Bình dẫn từng tiếng :

— Tôi cũng tin như vậy. Chúng ta sẽ tái ngộ. Và là tái ngộ trong tương lai gần. Khi ấy, tôi sẽ nói nhiều chuyện với thiếu tướng.

Chàng nhận thấy Sulivong hơi tái mặt. Thản nhiên, chàng trèo lên phi cơ.

5 phút sau, phi cơ cất cánh.

Văn Bình ngủ một giấc từ Vạn tượng đến Sài gòn. Như chàng tiên đoán, Lê Diệp đón chàng tại Tân sơn nhất, và lái xe cho chàng về tổng hành doanh ở đường Nguyễn Huệ.

Về trụ sở, chàng không lên thẳng phòng ông

Hoàng mà xuống thang máy bị mất. Con đường hầm thấp dẹt nên ông mất mắt này, chàng đã đi qua một lần với ông Hoàng (1).

Nguyễn Hương đợi chàng trong ga-ra ở cuối đường hầm, ăn thông ra đường Hồ huân Nghiệp. Nàng mở cửa xe cho chàng vào rồi lái ra đường. Thành phố Sài Gòn lên đèn từ lâu.

Nguyễn Hương phóng thật nhanh trên những con đường nhựa lênh láng nước mưa. Không thấy nàng ăn cần hỏi han như thường lệ, chàng bèn gọi chuyện :

— Trời mới mưa à em ?

Nàng buông thông :

— Vâng.

— Đạo này, trời hay mưa quá nhỉ ?

— Vâng.

— Chúng mình lên Biên hòa, phải không em ?

— Vâng.

Văn Bình chốt dạ :

— Sao anh hỏi em cứ đáp một tiếng cộc lốc như vậy ? Em giận anh phải không? Em làm gì đâu mà em giận ?

Nguyễn Hương dề môi :

— Anh lại sắp đặt một bàn tay trước tim để thề rồi đấy. Thế nữa đi. Em đã chán những lời thề cả trẻ chui ống của anh rồi.

Về mặt Văn Bình chưa đầy sừng sốt :

— Em lạ kỳ quá ! Giận anh mà không cho anh biết lý do. Thú thật với em là, trước kia anh có

(2) — căn hầm đặc biệt này đã được mô tả tỉ mỉ trong tiểu thuyết « Bản án tử hình » sắp xuất bản.

thói la cà, nhưng từ ít lâu nay anh đã chữa rồi. Chữa thật rồi. Lên đến Vạn tượng, anh đã chúi đầu vào công tác ngay, không có thời giờ đi mua gói thuốc lá, chứ đừng nói là đi giải trí nữa. Không tin em hỏi Quỳnh Loan xem.

— Cảm ơn. Nếu có kỳ thi sở khanh, em dám chắc anh sẽ đậu đầu. Đậu đầu trên toàn thế giới.

— Em có sẵn thành kiến đối với anh nên hề anh nói gì là em không tin.

— Vì trong quá khứ anh đã nói dối nhiều rồi.

— Lần này, anh nói thật, hoàn toàn nói thật. Và lại, em đã gài bẫy Quỳnh Loan bên cạnh anh. Anh làm gì cô Loan biết ngay, và sẽ báo cáo về cho em. Muốn biết anh thật hay dối, em đánh điện hỏi Quỳnh Loan xem.

— Hừ, Quỳnh Loan ! Cá mè một lứa hừ !

Văn Bình lặng thinh. Nàng đọc được ý nghĩ trong óc chàng chẳng ? Nếu không, nàng không tài nào biết được câu chuyện giữa chàng và Quỳnh Loan trưa nay ở Vạn tượng. Những phút đầu tiên giữa hai người diễn ra trong phòng kín, và chàng biết rõ là không ai chứng kiến cảnh này.

Nguyễn Hương lái xoẹt một cái, chiếc xe thấp lè tè phóng như bay trên xa lộ. Gió mát bay vào làm tóc nàng lòa xòa. Trong con ghen, nàng đẹp dôi lên.

Đến ngã tư có đèn giao thông, nàng ngừng lại, ngoảnh sang phía chàng giọng ngọt ngào — nhưng là thứ ngọt ngào đau thấu tới xương :

— Anh chịu nhận tội chưa ?

Văn Bình cố gắng biện hộ :

— Tội gì hả em ?

Nàng cười khanh khách :

— Tội lằng nhằng với bà tùy viên văn hóa xã hội của tòa đại sứ, chứ còn tội gì nữa.

Nghe nàng nói, Văn Bình lạnh người. Quả Nguyễn Hương có tài nghệ phi thường ! Tài nghệ nhìn rõ những chuyện xảy ra ở xa hàng trăm cây số ? Tài nghệ nhìn xuyên qua tường vào phòng kín !

Chàng nói :

— Làm làm rồi. Anh chẳng làm gì cô Loan cả. Và lại, hẳn em đã biết, cô Loan là đồng minh của em. Nếu anh dụng vào, cô ấy sẽ làm àm lên, không tha anh đâu.

Nàng thở dài chua chát :

— Trước kia, em cũng nghĩ thế. Em ngày thơ thật. Mang mỡ ra để miệng mèo rồi ăn cần dẫn mèo chỉ nhìn thôi, đừng ăn, trong khi mèo bị đói từ lâu. Tin Quỳnh Loan đúng dẫn, em mới đưa cô ta lên Vạn tượng, làm phụ tá cho anh. Nếu biết sự thế như vậy, em đã vận động cho Lê Diệp hoặc Triệu Dung rồi. Từ nay, em chẳng tin bạn gái của em nữa.

— Nguyễn Hương ơi ?

— Anh đừng đóng trò nữa. Nhiều lần, em đã bỏ qua cho anh. Lần này em quyết không nhân nhượng nữa. Anh đã làm những gì ? Phải thú tội cho em biết.

— Giữa anh và cô Loan chẳng có gì cả. Anh xin thề . . .

— Lại thề rồi. Em đã bảo là không tin lời thề của anh nữa rồi mà. Từ 6 năm nay, anh thề cả thấy 34 lần.

— Trời ơi, em làm như bà vợ ghi tiền chợ.

— Anh nói đúng. Mỗi lần anh thề, em đều ghi vào sổ. Nếu anh quên, đề em nhắc. Không những đề ngày, em còn chép cả lời thề của anh nữa. Pháp luật của Trời công bằng hơn nữa, anh đã chết đúng 34 lần.

Văn Bình nín lặng. Nguyễn Hương nguyệt chàng :

— Anh còn sống đề tiếp tục lằng nhằng với đàn bà là nhờ em. Ngày nào, em cũng cầu nguyện cho anh. Lần nào, anh thề độc, em cũng phải lên lạy Ông xin ngài xá tội. Được tin anh về, em đã mua sẵn bó huệ trắng và thề nhang. Yêu anh, thương anh, em lại bỏ qua cho anh lần nữa. Song em quyết không tha Quỳnh Loan.

— Em sẽ làm gì nàng ?

— Hừ, nữ nhân viên ban Biệt vụ vừa thành lập một hội kín, anh biết không? Mệnh danh là HBVCB, nghĩa là hội Bảo vệ Công bằng. Nhân viên Biệt vụ toàn là người đẹp, chính phục đàn ông dễ dàng, nên chúng em sợ mất người yêu một cách khờ dại và oan uổng. Chúng em cam kết với nhau, không được léo hánh đến cấm địa. Hề đoán viên nào phạm tội . . .

Nguyễn Hương ngừng bật. Văn Bình hỏi gặng :

— Hội sẽ làm gì ?

— Em không nói. Vì nói ra, anh sẽ báo cáo lại với Quỳnh Loan. Em chỉ nhờ anh báo cho nàng biết là sửa soạn về Sài Gòn đề chịu tội.

Chàng thở dài :

— Chung quy anh gây ra cả. Nàng không có tội gì hết. Hội trừng phạt nặng mấy, anh xin chịu. Và từ nay . . .

— Hừ, lại sắp thề rồi.

Xe hơi lái vào phi trường quân sự Biên hòa. Nhìn chiếc máy bay sơn trắng nằm dài trên phi đạo dưới ánh đèn sấm rục, Nguyễn Hương nón nao trong dạ. Văn Bình là chàng trai hoang toàng, yêu lung tung, yêu không mà cả, song là ý trung nhân đảm thắm của nàng từ nhiều năm nay. Công tác nguy hiểm đã lôi kéo chàng vào nếp sống bừa bãi, thật ra trong tiềm thức chàng vẫn dành thiện cảm cho nàng. Chàng sắp lên đường, lao đầu vào nanh vuốt tử thần. Không biết chàng sẽ trở về, hay chàng đi mãi, để nàng một mình vô võ.

Đột nhiên, một giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má. Nàng khóc, tuy nàng không muốn khóc. Tuy nàng không muốn Văn Bình biết nàng mềm yếu.

Trong bóng tối mờ mờ, giọt lệ của người vợ không bao giờ cười làm kẻ giang hồ xao xuyến. Chàng run run kéo nàng vào lòng :

— Em ơi !

Hai người hôn nhau rất lâu.

Cửa phi cơ mở rộng. Trước khi trèo lên, chàng hỏi nàng, giọng âu yếm :

— Em tài thật. Tại sao em khám phá ra vụ... anh và Quỳnh Loan ?

Nàng mỉm cười :

— Tại cái đồng hồ của Quỳnh Loan.

— Sao ?

— Em gắn trong đồng hồ của Quỳnh Loan một dụng cụ ghi âm đặc biệt. Hänn anh đã biết khoa học ngày nay đã đo được nhiệt lượng của cái hôn giữa đàn ông và đàn bà. Nhiệt lượng được chia làm ba trình độ : tối thiểu, trung bình, và tối đa.

Ngoài ra còn trình độ đặc biệt nữa. Khi Quỳnh Loan hôn ai, nhiệt lượng trong người nàng được ghi vào máy, và chuyển bằng vô tuyến tới một trạm thu tin ở ngoài. Một nhân viên ở Vạn tượng đánh điện về báo cáo với em. Cái hôn của anh rất dễ biết. Vì anh là người đàn ông duy nhất ở Việt nam, và có lẽ duy nhất trên thế giới, thuộc vào loại tối đặc biệt.

— Nhân viên của em là ai ?

— Anh đừng hỏi gặng vô ích. Từ nay, anh nên chừa là hơn. Nếu không, miễn cưỡng em phải gắn dụng cụ ghi âm vào răng anh, và em sẽ công bố cho toàn thể nhân viên trong Sở biết.

— Anh xin em.

Nàng nép vào người chàng. Giây phút từ biệt đã tới. Phi trường Biên hòa ồn ào trong tiếng máy bay lên xuống, đột nhiên cảm lặng. Dường như tạo hóa thu hết tiếng động để hai người được tự do tình tự với nhau.

Ở chân trời, một làn chớp xẹt lên.

Đứng một mình trên phi đạo, Nguyễn Hương làm bầm :

— Mưa to rồi. Không khéo chàng ướt hết. Lạy Trời, phù hộ cho chàng.

Trời mưa như trút nước.

Trong một ngày, hai lần lên phi cơ, một lần trực thăng, Văn Bình mệt nhoài, tuy chàng đã quen với đời sống trên không phận. Chân ướt, chân ráo tới phi trường Đồn mường, gần Vọng các, chàng phải lên trực thăng do ông Hoàng mược của

không quân hoàng gia, cuối mây lên vùng đông bắc giáp giới Ai Lao.

Trực thăng hạ xuống một vùng đất trống, bên sông Cửu Long, đối diện thành phố Vạn tượng. Theo chỉ thị, nhân viên của Sở chỉ táp từng chàng đến bờ sông rồi quay lại.

Chàng lùi lùi đi dọc bờ sông, dưới trời mưa tầm tã. Những trận gió phũ phàng từ rừng sâu thổi lại làm chàng rét run. Trong lúc vội vàng, chàng quên mang áo tơi. Ông Hoàng ra lệnh cho chàng trở lại Vạn tượng nộp đũa nay để tiếp tục công tác.

Đến một cái miếu cổ hoang tàn, chàng dừng lại, cúi xuống la bàn để nhận phương hướng. Tia đèn bấm xanh lè của chàng chiếu vào bản đồ tham mưu bằng ni-lông không thấm nước, trải rộng trên cỏ. Chàng đã tới đúng vị trí định trước.

Bên phải, cánh rừng đen sì chạy dài bất tận. Bên trái, sông Cửu Long nổi dậy, gầm thét dữ dội trong tiếng mưa rơi và gió cuốn triền miên. Lệ thường, trước khi lên đường, chàng đều nhờ ban Kỹ Thuật tiên đoán thời tiết. Lần này, không ai đề ý đến chàng. Có lẽ vì ông Hoàng muốn giữ kín chuyến trở lại Vạn tượng của chàng. Có lẽ vì Nguyễn Hương nấn gằn hết thời giờ ghen bóng, ghen gió, nên không kịp lo liệu cho chàng.

Kim đồng hồ đã chỉ giờ hẹn.

Văn Bình bấm ba tia đèn xanh xuống mặt sông đen kịt. Đứng 2 phút sau, chàng bấm hai tia nữa. Ngọn đèn của chàng được chế tạo riêng cho công tác liên lạc đêm báo. Nó chỉ nhỏ bằng cái bút chì đen học trò, song chứa sức sáng lạ lùng. Nó có

thể xuyên thủng màn đêm dày đặc. Đặc biệt là xuyên thủng màn sương mù.

Trong sương mù rừng núi, đèn bin thông thường chỉ chiếu được 5, 10 thước là xa nhất. Ngọn đèn liên lạc của Văn Bình phóng ra một tia biêng biếc như laser, dài trên 100 thước.

Văn Bình mỉm cười khoan khoái khi thấy tia đèn đỏ hấp háy trước mặt.

Quỳnh Loan đã tới. Tọa hóa phú cho Văn Bình một nhĩ tai độc đáo, nên qua tiếng gió vù vù, tiếng mưa tuôn xối xả, chàng vẫn nhận ra tiếng chân bị bõm của nàng.

Lần chớp lại xẹt lên. Quỳnh Loan còn cách chàng hai thước. Nàng nhảy bổ vào người chàng. Quên băng lời dặn của Nguyễn Hương, chàng ôm nàng, hôn lung tung vào khuôn mặt ướt át.

Quỳnh Loan dẫn chàng xuống ca-nô, đậu dưới một cây si lớn. Nàng bấm đèn cho chàng treo lên. Hai người chui vào khoang. Nàng kéo rèm đen, mở đèn sáng, rồi nhìn chàng bằng cặp mắt ngạc nhiên :

— Khồ quá, anh ướt như chuột lột.

Nàng cởi áo treo lên mắc, quần áo nàng khô rang, không bám một giọt mưa. Nàng vớt đôi ủng trắng vào góc, rồi mở va-li lấy sơ mi cho chàng.

Trong khi chàng thay áo, Quỳnh Loan âu yếm lau sạch nước mưa trên lưng. Cái đồng hồ Bulova bằng vàng đắt tiền của nàng chạm vào da thịt chàng. Chợt nhớ ra, chàng quay lại :

— Này em !

Nàng tát yêu chàng :

— Anh tham quá. Thay quần áo xong đã, kéo cảm chết.

Chàng lắc đầu :

— Không phải đâu. Anh muốn xem cái Búlova của em.

— Ô, loại đồng hồ này được bán trên khắp thế giới. Nó tối tân thật đấy, song người du lịch nhiều như anh phải biết.

Chàng vẫn lắc đầu :

— Anh muốn tháo nắp để coi máy.

Mặt nàng mở rộng, ngạc nhiên :

— Đừng sợ, Em không chụp hình, không thu tiếng của anh đâu.

Chàng thở dài :

— Anh xin lỗi em. Nguyên Hương... đã biết. Nàng biết vì trong đồng hồ của em có...

Nàng cướp lời :

— Hừ, em hiểu rồi. Chỉ Hương bảo rằng đồng hồ của em có cái máy ghi nhiệt lượng ăn ai phải không ?

Chàng liếm mép, giọng thiếu nǎo :

— Phải.

Quyên Loan phá lên cười :

— Khô quá. Nguyên Hương phỉnh phờ mà anh không biết. Em không ngờ một đại tá điệp báo, già dặn trong nghề như anh, lại bị đàn bà đánh lừa dễ dàng như nhân viên măng sứa. Anh ơi, trong đồng hồ của em chẳng có gì hết, ngoại trừ lò so, và bánh xe chỉ giờ.

— Anh không tin. Tại sao Nguyên Hương biết chúng mình... hôn nhau ?

— Gián dị lắm. Chỉ lấy bắt nạt anh vì thấy anh

áp úng. Bắt nạt là tài riêng của phái yếu. Lẽ ra, anh phải khôn ngoan hơn. Khi gặp Nguyên Hương, anh sợ là hay vồn vã ?

— Vồn vã. Em hỏi như thế làm gì ?

— Để tìm hiểu sự ngây thơ và đại dốt của anh chứ còn gì nữa ! Có lẽ sau vụ này anh phải đi học khoa tâm lý đàn bà một thời gian nữa. Đàn bà chúng em đánh hơi tài lắm. Tâm lý chung của đàn ông khi gặp vợ, hoặc vị hôn thê, có điều gì giấu diếm, là hết sức vồn vã. Thái độ vồn vã là một sự thú tội vô tình. Đúng lý, anh phải giả vờ mệt mỏi, và nếu cần anh phải ải lãnh đạm.

Chàng lại thở dài sườn sượt :

— Anh chịu thua rồi. Em nói đúng. Có lẽ anh cần đi học khoa tâm lý phụ nữ. Riêng anh, bị Nguyên Hương «bỏ» là chuyện thường. Nàng đã «bỏ» anh hàng chục lần trong hai năm nay. Dầu sao, nàng cũng là vị hôn thê của anh. Tuy nhiên, anh không thể cưới nàng làm vợ. Hẳn em đã biết tính anh : anh là người không thích bị ràng buộc. Anh cũng không muốn trọn đời phải trung thành với một người đàn bà. Gặp em, cũng như gặp một số phụ nữ khác, anh cảm thấy tâm hồn rung động. Chỉ có thể thôi, anh không dám đòi hỏi. Chiều chuộng hay không là tùy sự ưng thuận. Em trẻ tuổi, còn nhiều triển vọng tương lai, em có thể lấy người chồng xứng đáng. Em nghe lời anh quyền rũ là bậy.

Quyên Loan bịt miệng chàng :

— Nghe anh than thở, em tưởng anh là thầy tu.

— Cách đây không lâu, anh đã khoa áo cà sa.

Hồi ấy, em chưa gia nhập Sở. Anh tu ở ngôi chùa đồ nát gần Thất Lương vì hồi ban sau công tác thể thắm ở Hồng Kông làm ba nữ đồng nghiệp thiệt mạng đau đớn. Anh định không về nữa, ngờ đâu định mạng đã bắt anh trở lại với nghề nghiệp bạc bẽo.

Lần đầu tiên, Quỳnh Loan thở dài :

— Có. Em được nghe chị Thu Thu kể lại. Hồi ấy, anh bỏ chùa, lao đầu vào công tác là vì Thu Thu. Anh không thể điềm nhiên tọa thị khi nghe tin Thu Thu bị nguy đến tính mạng (1). Em hiểu tâm trạng của anh lắm. Em biết anh không phải là người yêu chung thủy. Tuy nhiên, em không liệc anh vào loại số khanh. Trong nghề điệp báo hành động, chung thủy với phụ nữ là điều cấm kỵ. Em lại biết anh có nhiều người yêu. Cũng như anh, em không dám đòi hỏi nhiều. Thoạt đầu, em cố lãnh đạm với anh. Nhưng em không dẫn lòng được. Định mạng... định mạng au bài mọi việc, anh a... Cũng như em định mạng đã bắt anh trở lại với nghề nghiệp bạc bẽo...

— Về Sài Gòn, em phải ra trước Hội Bảo vệ Công bằng. Em sẽ biện hộ cách nào ?

— Em cũng không biết nữa. Hội bắt em chịu hình phạt nào, em không phản kháng. Dầu sao, em đã được sống những giờ phút thân tiên bên anh.

— Lệ thường, hình phạt của Hội ra sao ?

— Hình phạt tối đa là xuất ngoại. Chị Thủy Liễu bị đưa sang Nam-Mỹ 2 năm vì đi nghỉ hè với anh. Rósita phải qua Phi luật Tân. Còn Katy phải

(1) Xin đọc Bí mật Hồng Kông, đã xuất bản, và Tra Sàng Giết người, sắp xuất bản.

về Mỹ. Nếu em không làm, Thu Thu cũng sắp phải lên đường, tuy là trường ban Biệt vụ. Hội nghiêm lắm, anh a. Chúng em đã long trọng cam kết với nhau, ăn thề dâng hoàng. Hình phạt được quyết định theo lối đầu phiếu. Lần trước, Thu Thu ra trước vành móng ngựa, song chưa bị phạt vì hai số phiếu thuận nghịch bằng nhau. Vì anh rủ Thu Thu lên Đà Lạt nên Hội không nhân nhượng nữa. (1)

— Còn em ?

— Chắc chắn em phải ở Lào rồi. Biết thân phận, em sẽ tình nguyện ở lại Vạn tượng, làm tùy viên văn hóa một thời gian. Chừng nào xuất ngoại, anh tạt qua đây, đi nhảy với em cho vui. Như vậy là em đủ mãn nguyện.

— Tội nghiệp. Em nên lấy chồng thì hơn.

— Tại sao anh không chịu lấy vợ lại bắt em lấy chồng ?

— Rồi có lẽ anh phải lấy vợ.

— lát nữa, em sẽ điện tin mừng về cho Nguyên Hương.

— Đừng em. Nếu lấy vợ, anh sẽ chọn bà vợ giỏi nội trợ, quanh năm ru rú ở xó nhà, chẳng đi đâu hết. Vợ anh sẽ không biết võ thuật, và nhất là không biết bắn súng, biết lái xe hơi, biết uống rượu tuýt-ky.

— Hừ, ngày ấy chúng em sẽ góp tiền nhau

(1) — Thủy Liễu, Rósita, Katy và Thu Thu là người đẹp sánh đôi với Văn Bình trong cuộc sống điệp báo, và đã được thuật lại trong những bộ truyện Z.28 Vượt Tuyến, Phù Tạng Nồi Sóng, Z.28 buôn súng lậu đã xuất bản, Từ chiến Ngoại khơi sắp xuất bản.

mua tặng anh một món quà cưới đặc biệt. Riêng em sẽ dành nửa năm lương để tặng riêng.

— Em định tặng anh cái gì ?

— Một cái xích sắt, kèm theo mìn-nốt bằng vàng.

— Ha, ha, em muốn nói rằng hôn nhân là nhà tù phải không ?

— Nóng nảy quá, anh hãy khoan cho em nói nốt. Một tuần sau khi gửi cái xích, em sẽ biếu anh một tá chìa khóa.

— Một tá chìa khóa ?

— Vâng, nếu có thể em sẽ biếu nhiều hơn. Ít ra là một tá. Anh cần chìa khóa để mở mìn-nốt. Song sợ gửi một chìa khóa, anh bỏ mất, nên em phải gửi thật nhiều. Mỗi cái chìa khóa tượng trưng cho một người yêu của anh đang chờ đổ mắt,

— Em ghê thật.

— Vậy, anh phải hối lộ em đi.

Cười ròn tan, Văn Bình ôm nàng vào lòng. Chiếc ca nô nổ máy xinh xinh, rẽ sóng đỏ ngầu tiến vào đêm khuya mù mịt.

*

VII Đòn Hẹn

— 542 gọi 319 . . . 542 gọi 319 . . .

Người tự xưng là 542 trạc ngũ tuần, râu mép lún phún, cặp kiếng đen sì che nửa mặt mặc dầu bên ngoài trời tối om như hũ nút. Một giọng nói khàn khàn từ máy siêu tần số VHF (1) vẳng ra :

— 319 nghe đây. Xin 542 ra chỉ thị.

Người đàn ông ngũ tuần nói luôn một hơi :

— Đến ngay.

— Thưa . . .

— Đến ngay. Tôi đợi.

Máy vô tuyến tắt. Người đàn ông ngũ tuần trịnh trọng lục túi, lấy ra một cái hộp tròn như hộp đựng thuốc ho bạc hà. Mở ra, bên trong chứa đầy thuốc lá sợi nâu thái lớn. Dáng điệu chậm rãi, hẳn bốt một dùm, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Hương vị cay sè của chất hashish (2) ngấm vào giây thần kinh làm hẳn tê mê.

Ngoài vườn, mưa bắt đầu rơi. Hẳn cầu nhàu :

— Đêm nào cũng mưa, phiền chết đi được.

Chất ma túy chạy rần rần trong máu, khiến

(1) — Tức là Very High Frequency.

(2) — Ma túy này từ một thứ cây gai Ấn độ tên là *cannabis indica* mà ra. Hashish theo tiếng á rập là cỏ phơi khô. Dân nghiện có thể nhai, hút hoặc uống hashish.